

Požární rozhovor

Jana Třeštíková 9. třída

„Asi bych tu vůbec neměl být,“ říkám si. V tu chvíli už je ale pozdě.

„Dobrý podvečer, vážení diváci. Hlásím se vám ohledně dnešní tragické události. Zde je se mnou člen hasičského sboru pan Petr Stránský, aby nás informoval o dnešních událostech,“ vyhrkne najednou žena s mikrofonem přede mnou, a poté se na chvíli odmlčí.

„Petře, vy jste byl dnes svědkem události, dokonce i více než to. Byl jste dnes se svými kolegy účastníkem záchranné akce. Mohl byste nám prosím upřesnit, co se dnes odehrálo?“ Najednou je ticho. Nevím, co mám říct i přes to, že to se mnou moderátorka ještě před chvílí zkoušela. Jakmile však vidím její zoufalý pohled, ve kterém je vidět i trocha vzteku, dochází mi, že musím něco říct.

„Dobrý den,“ oddychnu si, když mi dochází, že jsem schopný mluvit. „Dnes odpoledne kolem půl druhé unikl v obchodním domě Porto plyn, který následně způsobil explozi. Jako zázrakem při výbuchu nikdo neutrpěl vážná zranění. Jiskry a plameny se však začaly rychle šířit a nebezpečí v budově rychle stoupalo.“

„Ano to je pravda. Jak probíhalo řešení tohoto problému?“ ptá se mě skoro až s úsměvem na tváři. Vždyť jde o vážnou věc a ona tu stojí nalíčená a upravená s bezstarostnou tváří. Zatímco my zachraňovali životy, ona stála před kamerou. A teď to vypadá, jako by se skoro nic nestalo. V tom si vzpomenu na její otázku. „Poslali jsme na místo všechny volné jednotky. Chvíli po nás dorazila i záchranná služba a Policie ČR.“

„Mohl byste nám prosím upřesnit, jak vypadala situace na místě?“ pokračuje. To, s jakým klidem o tom se mnou mluví, mě skoro až vytáčí. Mám pocit, že bych klidně mohl hodiny mluvit o tom, jaká to byla hrůza, ale ona by to stejně nevníkala a jen se usmívala.

„Po příjezdu se nám podařilo téměř všechny evakuovat, než se požár více rozšířil. Oheň se nám podařilo po čtyřech hodinách uhasit.“

„Zjistila už se příčina tohoto neštěstí? Šlo o nehodu, nebo úmyslný čin?“

„Jednoznačná příčina úniku plynu zatím nebyla zjištěna. Odborníci zatím ale zjistili, že se pravděpodobně jedná o úmyslný zločin.“ Teď jsem čekal, že se nad tím moderátorka alespoň pozastaví. Mě samotného toto zjištění překvapilo. Místo toho však pokračuje. Je mi jasné, že teď přijde nejméně chtěná otázka.

„Byli dnes při tomto zásahu nějaké oběti?“ ptá se žena přede mnou, která určitě nemá ani tušení, na co se mě právě zeptala. Nejraději bych totiž všem řekl, co jsem dnes viděl, ale nemůžu.

Místo toho jen říkám: „Při této tragédii zahynuly 3 osoby a 15 lidí je zatím v nemocnici v kritickém stavu. Lidem, kteří měli menší popáleniny nebo u nich vzniklo podezření, že se moc nadýchali kouře,

byla poskytnuta péče. Ostatní návštěvníci obchodního centra i záchranáři vyvázli bez zranění.“

Někdo, jako třeba ta žena s bezstarostnou tváří, by možná mohl namítat, že tři oběti je ještě relativně štěstí, ale já jsem jednoznačně proti tomu. Každá oběť, i když třeba nepatrná, je významná.

Konečně přichází konec rozhovoru a moderátorka se se mnou loučí. Poté už dodá jen pár slov a loučí se i s diváky.

„Stop!“ s tím slovem zároveň cítím úlevu. Už jsem skoro pryč. Těsně u východu ze studia mě ještě zastavuje ta hrdinka dne, co ani na chvíli nezaváhala. Teď má však jiný výraz. Jako by se pod tou vrstvou make-upu schovávala soucitná bytost.

„Chtěla jsem vám moc poděkovat za dnešní rozhovor,“ začíná a tentokrát s mnohem příjemnějším tónem. „Ani nevíte, jak moc jste mi pomohl! Už jen tím, že jste byl tak v klidu.“

Na tom mi něco nesedí, ale nechávám ji, ať mluví dál.

„Mým úkolem je informovat tak, aby nevznikla panika. To vy určitě znáte. Tentokrát to, ale bylo jiné a hlavně hrozně těžké zůstat v klidu a nezhroutit se. Víte, dnes když se to všechno stalo, tak v tom obchoďáku byl i můj syn. A já vůbec nevím, jak vám poděkovat, protože vyvázl úplně v pořádku.“

Konečně se na ni mohu podívat s vědomím, že jí rozumím. Její, teď mateřské oči, se lesknou a jsou plné naděje a slov díků. Při tom pohledu ze mě všechno opovržení vůči ní zmizelo. Jako by se jeden z nás zcela změnil, protože se spolu můžeme už bez problémů bavit.

Chvilí jsme ještě rozebírali dnešní události, ale vše jsem si uvědomil až doma. Pochopil jsem, proč působila tak klidně i přes to, že byla tak v šoku. Ze stejného důvodu, proč já nemohl do kamery všem lidem říci, jaké hrůzy jsem viděl. Oba totiž máme za úkol chránit a je jedno kdo jakým způsobem!

Zhasnutí nevinné hvězdy Lucie Fránová, 9. třída

SPRAVEDLNOST. Existuje nějaká definice spravedlnosti? A existuje vůbec nějaká spravedlnost? Proč tedy umírají děti na rakovinu, zatímco dospělí si neváží života? Proč při autonehodách zemřou matky s dětmi i přes to, že viník nehody, řidič kamionu, leží v nemocnici s otřesem mozku? Proč jsou miminka v Africe dehydrovaná, když my chodíme do aquaparků? Kde je všechna ta spravedlnost, když ji potřebujeme nejvíc?! Přál bych si, aby tu byla. Ale nevěřím v ni. Jsem hasič. Každodenně se setkávám s osudy, které si nikdo nezasloužil.

„Hele chlapi,” vykřikne Šimon, „Petra dneska přijede s Natálkou!” Oči mu září jako šestiletému děcku před vánočním stromkem. Natálka je jejich pětiletá dcera. Zjistili jí dětskou leukémii. Za těch pět let prodělala Natálka víc operací než my všichni ze sboru. Další důkaz nespravedlnosti. Ale teď, po pěti letech v nemocnicích, ji propustili s 90% šancí na život! „Chápete to? My to zvládli!” zaraduje se znovu Šimon, „přit'uknem si?” Přijdu k němu a přátelsky ho poplácám po rameni: „Sme v práci, vole, leda tak dětským šampánem.”

Zvoní alarm. „To bude zas nějaká úzkoprsá babča, který vylezlo kotě na strom,” zasměju se svým dunivým hlasem. „Koláče by nám mohla dát, co Pepo,” přidá se Šimon. „Makový, křupavý koláčky s mandlema,” neodpustí si Pepa, „ty bych si dal!” Takhle to je u nás pořád. Přes všechnu tu nespravedlnost se přenášíme naším neustálým pošťuchováním.

Vyjíždíme. Šimon chce pronést nějakou ironickou narážku, ale přeruší ho oznámení: „Je hlášený řidič kamionu. Ve druhym vozidle matka s dcerou, značka se neví. Auto je docela sešrotovaný, držte se chlapi!” Šimon se na mě upřeně dívá. Nic neříká, ale přesně vím, co se mu odehrává v hlavě. „To nejsou oni, Šimone. Je to jenom shoda,” promluví, protože mám pocit, že přesně to chce Šimon slyšet. „Jenom shoda,” opakuje Šimon. Slyším jeho dech. Pozoruji jeho těkavé oči. Začne si mnout ruce. Roztře se. „To bude dobrý, uvidíš,” přidá se Pepa. „Dobrý,” znovu zopakuje Šimon prázdně.

Blížíme se k místu. To čekání...je to mých nejdělsích 5 minut v životě. Šimon se dívá na mě, jako by se bál podívat ven. Kamion. Skoro nic s ním není. A pak, o kousek dál....auto naražené zadní částí do stromu. Rozběhneme se k autu. Šimon koukne na mě, hned potom otočí hlavu k autu. „Nee!” zařve bolestně. „Pomoc....,” zasténá Petra. Brečí. „To nic, Petro, už jsme tady. Všechno bude dobrý!” zakřičím. „Natálka, je tam vzadu,” hlesne. Dveře jsou sešrotované, chvíli to trvá. Pepa dostane ven Petru. Šimon ji obejmě: „Pššš...klid..” „Já za to nemůžu... byl tam kamion... a my...” pořád brečí. Převezme si ji doktor. „Jo!” zařvu, když se mi podaří dostat k Natálce. „Naty, neboj se,” řeknu, „dostanu tě ven.” Ztratila hodně krve. Usměje se. Její úsměv ale mizí. „Ne, teď nesmíš spát!” vykřiknu, protože je něco špatně. Hledám její tep. „Dělej, dělej, naskoč sakra!” Ale nic... Tečou mi slzy. Držím ji za ruku a cítím, jak chladne. Sklopím jí víčka. Natálka už není mezi námi.

„Šimone,” podívám se na něj a on pochopí. Nedokážu to vyslovit. „Nee!” zařve, „co jsem kruci komu udělal?!” Rozbrečí se: „Byla to mála holka..” Sesype se k zemi. Chytím ho za rameno. Zvedne hlavu a zeptá se: „Kde je? Musim jí vidět...” Ukážu za sebe. Zamíří tím směrem. Nohy se mu klepou, neví, co dělat.

Vracím se k Pepovi. Někdo na mě zezadu začne mluvit: „Moh by mě tu někdo konečně vyšetřit?! Všichni chodí sem a tam. Popálil jsem se cigaretou!” Řidič kamionu. On to způsobil. Kouřil, vjel do protisměru a Petra zahrnula.... Neudržím se: „Zajímá vás, jestli vůbec přežily?!” „No?” zeptá se jako dítě, které vzalo bonbon. „A ošetří mě tu konečně někdo?!” „Zajímá vás někdo jinej, než VY sám?! Můžete za to VY! Kvůli VÁM zemřela malá holka! Během těch pěti let se stala víc člověkem než VY. Způsobíte svojí nepozorností autonehodu a jediný, co vás zajímá je, jestli VÁS někdo ošetří! Víte co, děte do hajzlu! Je mi z vás nanic...” vyjedu na něj. Stojí a dívá se na mě: „Budou si na vás stěžovat!”

V tu chvíli mi bylo jedno, jestli mě vyhodí. Nejhorší byla ta bezmoc... nic víc jsem nemohl udělat, NIC! A kde byla spravedlnost?!

Pro život za život

Andrea Stehlíková, 9. třída

„Chlapi, máme výjezd!“ zavelel šéf městských hasičů. Během pár vteřin zahalilo garáže mnoho mužů v profesionální výzbroji, kteří následně naskákali do aut.

Během pár minut se dostali na místo. Vypadalo to jako v pekle. Nesnesitelné horko, kouř a rozžutné plameny. Hasiči neváhali, a chopili se práce. Rodinný dům zakryly proudy vody, avšak i přes maximální snahu hasičů požár nelze uhasit. „Za chvíli to spadne, je tam ještě někdo?“ ptá se hasič rodiny. „Ne, všichni jsme tady!“ odpovídá rodina.

Po několika sekundách se z domu ozývá hlasitý štěkot psa. Oči rodiny zavalí slzy. Čtyřletá holčička se rozběhne do hořícího domu, za ní se rozběhne otec s matkou, statečný hasič je zastaví, a do téměř shořelého domu se vydá sám, holčička mizí za plameny ohně. Hasič jí následuje.

Před domem panuje panika, ale nikdo není již dost odvážný, aby se za nimi vydal. Po chvíli se v hustém kouři zjevuje obrys muže, který nese v náruči vyděšenou holčičku a předává ji rodičům. „Zachraňte ho, prosím. Je to člen rodiny,“ šeptá holčička. Hasič ví, jak moc silné pouto si dokáže člověk vybudovat s jakýmkoliv zvířetem. Přikývne a běží zpět.

„Musím ho najít!“ rozkáže si. V domě není na krok vidět, nelze rozeznat kuchyň od obývacího pokoje, ani koupelnu s ložnicí. A i přes to hasič najde bezbranné psí tělo ležící uprostřed chodby. Neváhá, zvedá ho a vynáší ven.

„Pomozte mu, nedýchá!“ zakřičí muž, jakmile jeho oči zbystří východ ven z pekla. Okamžitě se kolem nich seběhne celý hasičský tým s rodinou. Každý se snaží pomoci, ale psa nelze rozdýchat, a tak se poslední střípky naděje malé holčičky ztrácí, jako duše psa.